♦ bloc - notes ♦

Culisele

Hotărît, Humi a fost sortit să provoace în România numai neajunsuri.

A venit, fără multe mofturi, și a făcut în formația echipei Venus o carieră strălucită. Iată primul neajuns. Fiind jucător excelent, negrii nu s'au mai putut lipsi de el.

Al doilea neajuns: a plecat în concediu, a ajuns la Atena și de atunci (alt neajuns), nu mai reușește să ajungă în Capitală.

La început, n'a vrut. Mai precis, a vrut, dar a vrut cu o condiție pe care conducerea Venusului n'a vrut să i-o respecte. Apoi, a vrut. Și de atunci, de când vrea, este eroul unor aventuri pe cari desigur nu le-a vrut, și cari ar putea să constituiască subiectul unui senzațional roman sportiv. (Vrut, sau nevrut...).

A fost păzit de bătrânii palicari ai clubului Etnikos. A reușit totuși să fugă, dar a fost prins la graniță, arestat și obligat să-și îndrepte iar pasiunea footballistică spre bătrâna Acropole a footballului atenian...

Intre timp, Humi a prilejuit și alte neajunsuri.

A anunțat, că vine. Aflând mai târziu decât noi de venirea aceasta, un confrate a vrut să ne-o ia înainte cu primul interview și a trântit o convorbire cu Humi, în gara Timișoara, în drum spre țară. Humi însă n'a reușit s'ajungă la Timișoara. A fost arestat la granița greacă. N'a putut, deci, să aibe nici-o convorbire cu redacția specială din Timișoara a confratelui, care s'a fript iar cu ciorba unei gafe...

*

Acum, nu se mai știe nimic. Mai vine Humi?.. Nu mai vine?...

Suporterii venusiști pretind că vine. Palicarii custozi ai Clubului Etnikos afirmă că nu mai vine. Iar presa bucureșteană nu se ocupă de aproape două săptămâni, decât de «Cazul Humi».

Se anunță intervenții diplomatice. Se dau comunicate. S'au publicat declarații cu transparente avertismente pentru grecii din România. Se vorbește de o întrunire de protest. La football, spectatorii greci sunt priviți cu o încruntare din ce în ce mai fățișe. Suporterii negri au devenit toți un fel de Tudor Vladimirescu ai footballului bucureștean. Din această pricină, numeroși spectatori greci au renunțat să mai vină la football. D. Coțambani, d. Poulopol și d. Nicolaide — vechi și cunoscuți spectatori — n'au mai fost văzuți, pe niciun teren.

După o progresie normală, se va interzice oficial accesul spectatorilor greci, la football. Și — poți să știi?.. — s'ar putea s'ajungem chiar la un conflict diplomatic cu Grecia.

E cam mult. Nu?...

Humi este un jucător excelent. Arestarea sa la frontiera greacă, este un abuz. Enervarea suporterilor venusiști este justificată.

De aici însă, până la proporțiile de mare senzație pe cari le-a atins «cazul Humi», mai este totuș un drum.

Un drum pe care presa bucureșteană l-a parcurs cam repede, — credem — în titluri cam prea războinice. Un confrate a făcut din reținerea lui Humi în Grecia, «un caz de drept internațional». Ziarul nostru a anunțat eri «O întrunire de protest». S'a vorbit de intervenții diplomatice și de represalii.

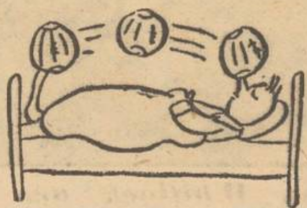
Să recunoaștem sincer, că e cam mult.

Il așteptăm pe Humi, cu interes. Prezența sa alături de Petea și Bodola ar injecta Venusului o doză nouă de energie și de posibilități. Spectatorii l-ar aplauda cu simpatie. Footballul bucureștean, ar eși câștigat.

De acord.

Pentru toate acestea însă, avem totuș impresia că s'a minat cam tare atmosfera. In tot footballul românesc nu mai există decât un singur subiect de discuție: «Cazul Humi»...

Castor

Explicație...

— Ce fac astea, dragă?
— Știu eu? Cred că și-au uitat prosoapele acasă și acum caută să se usuce...

(După Passing Show-Anglia)

Radierea Craiu Iovanului...

Să știți că e epidemie.

Federația română de football e bântuită de molima ridicolului. Aproape zilnic, o nouă comisiune — din numeroasele comisii federale — cade victimă, se compromite cu câte-o hotărâre neroadă și râde lumea de se strâmbă, pe socoteala acestei epidemii care a atins proporții de pomină.

D. Stelea face polemică.

Il cunoașteți, desigur, pe d. Stelea. Nu-l cheamă Stela. Cu acest nume, d. Stelea ar fi fată, sau săpun. Săpunul Stela.

S'a întâmplat însă ca încă un «e» să se rătăcească în numele d-lui Stelea. Și iată-l pe domnul acesta — cu cunoștințe sportive recente, cu o specialitate personală în excursiile pe C. F. R. și cu țâfne polemice — ajuns președinte al comisiunii campionatului național.

Un singur «E» a schimbat destinul d-lui Stelea. In loc să-l cheme Stela și să fie fată sau săpun (Săpunul Stela) s'a nimerit să-l cheme Stelea. Și a ajuns — pentru această singură și supremă calitate — președinte al comisiunii campionatuui național...

In această calitate, d. Stelea s'a deranjat (pe banii Federației) să ancheteze incidentele prilejuite de matchul Chinezul—Duig.

Nu cunoaștem încă, rezultatul anchetei făcută de d. Stelea, la Brăila. La ora când scriem aceste rânduri, raportul d-lui Stelea n'a fost încă oferit Nației. Nu e cunoscut.

Cunoaștem doar țâfna polemică de care a fost pălit d. Stelea, a cărui scrisoare de eri, publicată de un confrate, constitue o performanță măreață de ridicol.

Iată o primă victimă a molimei care bântue la Federația română de football.

Cea mai proaspătă victimă este «Comisiunea Cupei României».

Ați aflat probabil poticnirile acestei comisiuni purtată prin toate gropile deșteptăciunii de o decizie care constitue o nouă performanță — măreață — de ridicol federal.

In epoca în care consolidarea footballului național e luată drept pretext pentru reforme de ambiții personale, «Comisiunea Cupei României» a găsit prilejul să radieze din Divizia națională B., cea mai românească echipă, din cel mai românesc ținut al țării.

Fiindcă nu s'a prezentat în matchul dela Reșița cu U. D. R., gruparea Craiu Iovan — gruparea aceasta admirabilă, din cuprinsul footballului oltean — a fost radiată din Divizia națională B.

S'a găsit bine înțeles un articol de regulament care să justifice eliminarea aceasta. S'a găsit, bine înțeles, un articol care să bâlbâe o explicație oficială pentru cea mai neroadă din neroziile federale. S'a descoperit articolul 83 din regulament, care sprijină hotărârea de eri seară a «Comisiunii Cupei României».

Regulamentar, radierea Craiului Iovan este bine ticluită.

Dar, logic?...

S'ar fi putut interesa C. C. R-ul în privința motivelor cari au dictat forfaitul Craiului Iovan, în matchul cu U. D. R. Ar fi aflat poate că echipa jucătorilor olteni a fost necompletă, sau că n'a avut banii necesari unei deplasări.

Ar fi trebuit ca C. C. R.-eul să țină seamă că gruparea Craiul Iovan a anunțat la timp, că nu se poate deplasa, la Reșița. Ar fi trebuit să țină seamă de elementele de fapt. De situația specială a bravei grupări craiovene. De sonorul principiu al încurajării echipelor românești...

Nimic din toate acestea, însă, n'a trăznit prin capul Comisiunii Cupei României. In doi timpi și trei mișcări și bine înțeles în unanimitate, Comisiunea Cupei României și-a votat ridicolul unei hotărâri de pomină: a radiat gruparea Craiu Iovan din Federație. A privat Craiova de una din cele două echipe cari o reprezintă frumos și cu eforturi.

Hotărârea va fi îndrumată, pentru ratificare, Comitetului federal. Comitetul federal va refuza, bine înțeles, ratificarea.

In cariera «Comisiunii Cupei României» însă, hotărârea de eri seară a gravat amprente de ridicol zgomotos și compromițător.

Să știți că e epidemie...

George Fulga

Un sport care prosperă: ciclismul

Un sport care a eșit de curând din anonimat și se află într'o continuă prosperare este, fără îndoială, ciclismul căruia îi este hărăzit să cunoască în curând succese și mai mari ca până în prezent.

Progresul înregistrat în urma marilor realizări, «Turul României», competițiuni internaționale, participarea în marile dispute din Occident, au impus ciclismul atenției publicului și forurilor superioare.

Dar înfăptuirile aceastea atât de mult așteptate, care au adus, prin succesele lor nebănuite, baloanele de oxigen trebuincioase muribundului sport al pedalei, se datoresc muncii neîntrerupte și migăloase a forului de specialitate, în fruntea căruia se află omul pe care îl aștepta ciclismul: d. Vasile Canarache, de numele căruia se leagă atâtea frumoase realizări, printre care cea mai de seamă este «Turul României».

Este interesant de știut că zilele trecute o personalitate marcantă a forurilor sportive, superioare, plăcut impresionată de progresul realizat de ciclism, a avut prilejul să felicite personal pe d. Vasile Canarache, pentru neobosita sa activitate, având aceleași cuvinte de sinceră laudă și pentru întregul for, F. R. S. C.

«Performanța» aceasta, înregistrată acum în preajma perioadei de iernat, când începe trasarea noului program, când se fac preparative pentru o nouă pornire la drum, — este cum nu se poate mai bine venită, ea constituind o prețioasă încurajare pentru un for harnic.

In curând vor începe la forul de specialitate lucrările pentru întocmirea programului pe 1938, care, putem anticipa, va fi cel mai bogat din ultimii patru ani.

Astfel, în linii generale și, în principiu, le cunoaștem depe acum marile probe ale stagiunii viitoare.

Iată-le.

«Cursa Restaurației», (trei zile) București—Brăila, Cluj—Buda, Pesta, Cupa Europei Centrale (C. E. C.), participarea la «Turul țărilor vecine (Polonia—Ungaria, Bulgaria) și pe deasupra marea noastră competițiune «Turul României», a cărei desfășurare va avea loc în cursul lunei August.

Iată, deci, un program bogat și care face cinste «F. R. S. C.»-ului.

Juniorii cehi mai buni ca cei austriaci

PRAGA 28 (Intersport). — In cadrul matchului de football Austria-Cehoslovacia s'a desfășurat și întâlnirea internațională de atletism, între juniorii Austriei și cei cehi, care a revenit juniorilor cehi.

Iată și rezultatele tehnice:

60 m.: G. Herout (C.) 7 s. 5.; Gebhardt (A.) 7 s. 6.

100 m.: (A.) 11 s. 3; Seifertis (A.) 11 s. 4.

1000 m.: Kaner (C.) 2 m. 40 s. 4; Fruhuvert (A.) 2 m. 41 s. 3.

Disc 1 kg. 500: Kreunthaller (A.) 44 m. 96; Gerhardt (A.) 40 m. 85.

Greutate 6 kg.: Gehardt (A.) 15 m. 81; Ludwig (C.) 15 m. 65.

Suliță (800 gr.): Pektor (A.) 51 m. 46- Jeck (A.) 48 m. 46.

Lungime: Vatruba (C.) 6 m. 62; Klipera (C.) 6 m. 54.

Ștafeta suedeză: Cehoslovacia 2 m. 5 s.; Austria 2 m. 6 s, 9.

Clasament final: Cehoslovacia 61 puncte; Austria 54 puncte.

Reportagiile noastre

POVESTEA UNUI RECORD

10 km. în 44 de ani — atât a parcurs recordul mondial al orei, stabilit prima oară de „ciclistul" Henry Desgrange

Am arătat în numărul nostru trecut însemnătatea isprăvii pe care Tudose încearcă s'o traducă în fapt Duminică, pe pista dela Belu. Este prima încercare în acest sens, al cărei rezultat, oricare ar fi el, va fi mulțumitor, el fiind sortit să marcheze începutul unei «războiri» dârze: recordul.

Regretăm că timp bun nu mai este, întrucât am fi înregistrat și alte asemenea încercări, toate pornite din emulația pe care o stârnește acest record al orei.

Dar iarna care se apropie, nu-i decât un bun prilej pentru ceilalți așa să «macine» planul de pregătire al unei isprăvi și mai vârtoase pentru 1938.

Cu acest prilej considerăm că nu-i lipsit de interes să dăm mai jos, în esență, istoricul recordului mondial al orei, care mulți ani în șir, s'a rezumat la un duel între doi acerbi adversari și totuși buni prieteni, în afara arenei.

MIC ISTORIC AL RECORDULUI

Lista recordmenilor are, în linii esențiale, înfățișarea următoare:

Acum 44 de ani, Henri Desgrange (celebrul «Papa Desgrange» creatorul Turului Franței) director al ziarului «L'Auto» a stabilit pe un velociped 35 km. 240. Lucrurile se petreceau la Paris, în anul 1893. (Odată care miroase a naftalină, nu este așa?).

Apoi recordul a parcurs următoarele etape: Jules Dubois, 38 km. 220; extraordinarul belgian Maurice, 39 km. 240; americanul Hamilton reușește să depășească primul faimoasa cifră de 40 km., stabilind în anul 1898 40 km. 781, francezul Petit Breton totalizează 41 km. 110; iar în 1907, 20 Iunie, Marcel Berthet ridică recordul la 41 km. 520.

UN DUEL CELEBRU

41 km. 520, era ultima cifră înscrisă pe tabelul recordului orei, când celebrul recordman (de mai târziu) Oscar Egg (actualmente mare fabricant de biciclete) după ce a abandonat la jumătatea «Turului Franței», a început să se gândească serios la acest record.

Era prin 1912 și toată lumea era de părere că recordul a atins cifra sa maximă și că acela care va izbuti să-l doboare nu-i va mai adăoga decât câțiva metri în plus, 20, 30, 40 poate.

Egg reușește în ziua de 22 Iulie 1912 să treacă peste 42 km. cu 122. metri.

Excelentul Berthet (care stabilise recordul său la vârsta de 20 ani) nu s'a dat bătut și în 1913, la 7 Iulie, el ridică recordul la 42 km. 741. Dar Egg ținea foarte mult la record. 14 zile mai târziu, la 21 Iulie, Egg atacă din nou recordul depășind cu mult cifra 43. Parcurse se 884 metri peste recordul lui Berthet și credea că se poate odihni pe laurii cuceriți.

Dar Berthet avea neastâmpăr. Il pasiona și pe el recordul, tot așa de mult ca și pe Egg. A jurat să doboare recordul lui Edg. Și a reușit — în mod strălucitor — să acopere într'o oră de pedalaj, în ziua de 18 Septembrie 1913, 43 km. 775.

Lucrurile se petreceau pe faimoasa pistă Buffalo și Egg ar fi făcut și el încă o încercare dacă sezonul n'ar fi fost pe sfârșite. Trebuia să aștepte o ocazie favorabilă, adică o atmosferă dulce și o zi fără vânt. Așa că își amână planul pentru vara următoare.

La 18 Iunie 1914 Egg izbutește formidabilul tur de forță: 44 km. 247. Pe Berthet, il rodea pe suflet și pregătea doborârea isprăvii lui Egg. Dar mobilizarea sună și răsboiul veni să pună capăt acestui minunat duel).*

DUPA 20 DE ANI...

Cifra stabilită de Egg se credea, mult timp, că este tot ce omenește e posibil să fie înfăptuit. Și în adevăr timp de 20 ani recordul lui a stat neclintit, multiplele încercări de a-l doborâ eșuând în jurul unor cifre mult inferioare.

ARCHAMBAUD

Dar iată că acum 3 ani la Saint-Trond, Maurice Richard face să explodeze o «bombă»: 44 km. 777 metri. Recordul lui Egg căzuse. Presa întreagă din cele două lumi a comentat în fel și chip, performanța lui Richard. Insăși Egg care contestase autenticitatea recordului pe motiv că pista ar fi măsurând mai puțin, a ținut să măsoare el singur asistat de un juriu, centimetru cu centimetru pista dela Saint-Trond unde Richard reușise să-l tulbure pe Egg, la vârsta de 45 ani și după 20 de ani de somn pe laurii cuceriți.

UN NOU DUEL

Richard nu s'a bucurat prea mult de victorie căci un an mai târziu italianul Olmo atacă și doboară recordul adăogându-i câțiva zeci de metri în plus. Richard se îndârjește și un nou duel ia ființă: Olmo—Richard (de data asta teatrul disputei fiind pista Vigorelli dela Milano sau Arcachon, Franța) care a durat până acum câteva săptămâni când francezul Slaats a trecut confortabil peste «inadmisibila» cifră 45.

Intre timp și alții, printre care Archambaud, au încercat recordul orei.

Archambaud la un moment dat avea avantaj asupra ultimului record existent, când unul din pneuri, — fiind de mătase, — găsește o boabă de nisip mai mare și expiază în minutul 50.

De altfel, în momentul când apar aceste rânduri Archambaud se află pe pista dela Vigorelli și așteaptă o zi frumoasă să devie noul recordman mondial al orei.

PANA UNDE?...

Este o firească întrebare care și-o poate pune oricine. Și în adevăr, te gândești, până unde poate merge cu acest record teribila și neastâmpărata mașină: OMUL.

Și totuși se speră cu convingere și în bază de calcule că în curând cifra de 46 va fi depășită. Nu este exclus dacă ne gândim că s'a ajuns la pne-uri care cântăresc numai 105 gr. (citiți grame) ca acelea pe care va fugi Archambaud la Vigorelli.

Ambiția omenească nu cunoaște margini și în curând ne vor veni vești care să pună la dosar în raftul marilor isprăvi, și recordul lui Slaals.

O EXAGERARE?

Deoarece s'ar găsi mulți care să afirme că am exagerat făcând acest istoric ca un «à pros-pros» la încercarea lui Tudose noi ne grăbim să precizăm că știm foarte bine că ceeace va încerca poimâine «Costea» este enorm de departe de înfăptuirile numelor mai sus citate, atât ca valoare cât și ca răsunet; dar am făcut-o considerând că e cel mai potrivit moment acum, să vorbim de acest record al orei, atât de puțin cunoscut la noi, decât am fi făcut-o altădată când telegrama din străinătate ne-ar fi anunțat noui ameliorări, iar reportajul nostru ar fi trecut neobservat.

Și ținem să precizăm acest lucru, mai de grabă ca să le astupăm, dinainte, gura celor care, obișnuiți să nu-și prețuiască propriile lor bunuri, ar fi considerat că am făcut prea mare vâlvă în jurul unei... simple încercări de record; și care (e vorba de cei vizați) se extaziază, leșină chiar în fața oricărei celebrități anonime sau exhibițiuni, importante de ori unde aiurea.

EMIL IENCEK

*) «Mon record de l'heure», par Oscar Egg, Paris 1933.

Excursie în Bucegi

In ziua de 24 Octombrie 1937 domnii Hrist Dedula vice consul și dr. A. Socea din ACT—AER au efectuat o ascensiune în Coștila pe traseul: Valea Mălinului — Brâna cu jnepeni — traversarea văilor Verde și Seaca Coștilei — creasta dintre aceasta și Valea Țapului până la Colții Mălinului — de aci la Hornul de deasupra văii Țapului — cota 2.290 și coborârea văii Țapului până în valea Cerbului.

Timp frumos, vânt puternic, ghiață pe firul și clinurile Țapului.

După o lipsă din țară de patru ani, cunoscutul și încercat alpinist Hrist Dedula, vice consul și-a făcut din nou apariția în munți, fiind văzut în ultimul timp în campania tovarășului său de drumuri dr. A. Socea și a altor membri din cercul său.

Asociația Creștină a Tinerilor va organiza al 3-lea match cu „Gedania"

Al treilea match cu echipa poloneză «Gedania» va fi organizat Marți 23 Noembrie crt., la București, de către Asociația Creștină a Tinerilor.

D-nii Ion Ionescu președintele secției de box ACT și Vasilescu secretarul general al asociației vor face ultimele pregătiri în vederea primirii polonezilor.

GLORIA

O schiță de PIERRE FONTAINE

Jean René Blandin nu-și dădea seama dece mulțimea aceia vocifera, dece atâția oameni cari nu-l cunoșteau, îl îmbrățișau, îl felicitau.

Agățat de bicicleta sa, transportat în fața unei mici cabane, bolborosi câteva cuvinte originale: „Sunt mulțumit, foarte mulțumit..." Reporterii îl asaltară, fotografii îl prinseră în obiectiv. Pe jumătate inconștient, Jean-René se supuse tuturor exigențelor. In fine, un domn, mai puțin agitat decât ceilalți, îl liberă și-l duse la duș.

Când apa începu să cadă pe el, Blandin își reveni puțin. Deci, nu era un vis? El, micul provincial, care alerga ca individual Duminecă, fără ajutorul unui constructor, el să câștige „Marele Premiu Internațional" de ciclism? Pe o distanță de două sute cinci zeci de kilometri, a reușit el, într'adevăr, să ia un avans de șapte minute asupra celor mai celebri ași francezi și străini?

Pentru a se convinge de realitate, turnă apă rece peste figura-i înfierbântată. Nici o îndoială: In fața cabinei sale se mai auzeau strigăte. Trei domni, cari păreau foarte agitați, neținând seama că era în pielea goală, năvăliră în cabină.

— Cinci mii, dacă promiți că vei alerga pentru firma „Feulabise".

— Zece mii și un contract pe un an...

— In fine, douăsprezece mii și contract pe doi ani...

In fața cifrelor, Blandin se ului. Se îmbrăcă repede. Acceptă pentru douăzeci de mii un contract pe trei ani. Un formular imprimat fu complectat în grabă și Blandin semnă, cu mâna tremurândă.

Această rapidă adeziune i-a folosit enorm căci a găsit, în persoana noului său director sportiv, un îndrumător experimentat pentru a-l iniția în tainele drumurilor cari duc spre glorie.

René-Jean a început să-și dea seama de importanța sa atunci când a făcut tradiționala vizită pe care o fac învingătorii la „L'Auto".

Au urmat apoi cereri de autografe, felicitări din partea direcției, cupe de șampanie...

In fața microfonului, la întrebările ziariștilor, el răspundea cu mult aplomb. Neștiind ce detalii să dea asupra existenței sale, până atunci foarte simplă, el inventă. Fratele său deveni mare fermier.

Portretul său apărea în prima pagină a ziarelor însoțit de înalta sa opinie despre el însuși. Iar în momentul când ochii unei mici blonde îi exprimară un sentiment care i se păru tandru și plin de promisiuni, el nu putu să reziste tentației. In drum spre marea aventură!

Directorul său, care i-a devenit manager, aprobă o duzină de angajamente pentru velodromurile provinciale. Chiar acolo, era suficient ca Blandin să apară, ca să fie îndelung ovaționat; nu avea importanță dacă termina victorios sau în coada plutonului. Performanța sa din Marele Premiu Internațional, vie încă în mintea tuturor, scuza deficiențele sale.

La Loyaux, el se lăsă depășit cu cinci ture de localnici, fără să schițeze cel mai mic contra-atac. Injuriile izbucniră din tribună. Când linia de sosire a fost trecută el se furișă ca un răufăcător. Suferi însă mai puțin în amorul său propriu de alergător, cât în cel de curtezan al unei tinere doamne, cu care ținea, înainte de toate, să împartă gloria și popularitatea sa.

Turneul s'a terminat; puțin posomorât, se urcă în trenul de Paris. Când ajunse, peronul pustiu oferea un izbitor contrast cu ziua despărțirii, când amicii, cunoscuți și necunoscuți, ziariști, fotografi, îi formaseră un cortegiu zgomotos și entuziast.

Directorul său sportiv îl primi puțin cam rece.

„Nu a fost prea strălucit turneul dumitale! In fine, să zicem că te-ai odihnit. Te-am angajat pentru Duminica viitoare în cursa Paris-Cherbourg".

La Cherbourg, termină penibil cursa, clasându-se printre ultimii cinci. In cursa Paris-Malherbes abandonă.

Admirația blondei se volatiliză. Intr'o bună zi, Jean-René constată că portofelul său s'a subțiat teribil. Fu nevoit să părăsească hotelul său luxos și să se instaleze într'unul mai puțin confortabil. Dejunurile copioase deveniră o amintire. Și într'o seară, el găsi acasă o scrisoare pe care n'o înțelese decât atunci când o reciti pentru a treia oară. Lucie, blonda, care nu se putea obișnui cu noile restricții, a găsit ceva mai bun; a plecat către un alt destin, asemenea unei rândunici care presimte venirea iernii.

Jean-René nu se revoltă; capul i se plecă doar și câteva lacrimi mari îi curseseră pe obraji. Plângea nu numai după dragostea și banii săi, dar după celebritatea și gloria sa. Invingătorul nu mai era decât un învins.

In camera sa sărăcăcioasă, se profilau siluete negre; i se părea imposibil de suportat actuala situație, ce venia după bogăția aceea vertiginoasă.

O lovitură prietenească îl scoase din gândurile sale sinistre. Managerul său îl privea gânditor.

„Cazul tău nu e excepțional! Te vei reîntoarce imediat în satul tău natal; vei duce viața simplă a părinților tăi. Puțină educație fizică dimineața iar după amiază o cursă de treizeci de kilometri, iată regimul pe care-l vei urma cinci luni. Apoi, vom vedea ce e de făcut în privința curselor din primăvară".

Apoi, după o mică ezitare, adăogă:

„Vezi tu, dragul meu, gloria este ceva ce are nevoe de un regim serios".